

ΚΑΘΗΚΟΝ & ΙΔΑΝΙΚΑ ΤΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ.

ΚΑΘΗΚΟΝ & ΙΔΑΝΙΚΑ ΤΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ. (Πολιτικές & Κοινωνικές θέσεις & αντιθέσεις, μέσα από τον λόγο ΣΑΡΑΝΤΟ ΚΑΡΓΑΚΟ).

Γράφει Αλέξιος Παναγόπουλος (Academic.Prof.DDDr.Habil.) [\[1\]](#).

Σε όλους μας είτε λίγο είτε πολύ είναι γνωστός ο λόγιος και συγγραφέας Σαράντος Καργάκος που κοιμήθη πρό τριετίας. Τα λόγια του μιλούν στο σήμερα και μας διδάσκουν, παρότι η απουσία του αρκετά αισθητή για την αυτογνωσία, την πατριδογνωσία, την ιστοριογραφία, τη λογοτεχνία και τα ιδανικά του Γένους. Αυτός ο σύγχρονος λογός και λόγιος μίλησε για το σχολείο του σήμερα. Καθότι απ' το Δημοτικό οφείλεται να καλλιεργείται η τόλμη, η αυτενέργεια, η βράβευση της πρωτοβουλίας, η ανάληψη των ευθυνών, η αγάπη για την οποιαδήποτε δουλειά ή τέχνη «ακόμη και του πλανόδιου γαλατά», έτσι «θα είχαμε κάνει την Ελλάδα Ελδοράδο». Τον γνώρισα στην παρουσίαση ενός βιβλίου προ πολλών ετών κι έκτοτε διατηρήσαμε την αμοιβαία εκτίμηση και συνεργασία, μάλιστα έκανε ωραία σχόλια σε αθηναϊκό τύπο για το βιβλίο μου με τίτλο: «Αρχαία Σπάρτη, κοινωνία και δίκαιο», του έτους 1996. Αφού σήμερα θα απουσιάζουν πλέον αυτοί οι δυσεύρετοι φωτεινοί οδοδείκτες μας, καλούμαστε

σε άμεση αυτογνωσία, σε μετάνοια ειλικρινά και με αυτοσυνειδησία, λίγο πριν το τέλος της ιστορίας και του κόσμου. Ζούμε στον 8^ο αιώνα των εσχατολογικών προρρήσεων. Τα ιδανικά διαγράφονται από πολιτικούς και ειδικούς. Χριστός και Ελλάδα σας χρειάζεται θα μας θυμίσει ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός.

Όπως έγινε, μας λέγει, «Ελδοράδο η πατρίδα μας», για τους εργατικούς Αλβανούς, Βουλγάρους, Πολωνούς, Γεωργιανούς, Αιγυπτίους αλιείς, Πακιστανούς και Ουκρανούς, κ.ά., και σήμερα αυτοί έγιναν η εργατική «κι αύριο η επιχειρηματική τάξη της Ελλάδος»! Οι νεοέλληνες δυστυχώς ξεχνώντας και «αφήνοντας την πατρώα γη στα χέρια των Αλβανών που τη δουλεύουν, την πατρώα θάλασσα στα χέρια των Αιγυπτίων που την ψαρεύουν, θα μεταβληθούν σε νομάδες της Ευρώπης ή των ΗΠΑ ή θα τρέχουν για δουλειά στην Αλβανία, που ξεπερνά σε νόμιμη και παράνομη επιχειρηματική δραστηριότητα όλες τις χώρες της Βαλκανικής». Όσοι ταξιδεύσουν προς τα Τίρανα, θα δουν «ουρανοξύστες, κτίρια γιγάντια, κακόγουστα μεν, σύγχρονα δε. Περίπου 100 ιδιωτικά σχολεία λειτουργούν στην πρωτεύουσα της χώρας των αετών». Πράγματι, πέρασα πριν είκοσι έτη όλη την Αλβανία, έως το Μοντενέγρο και σήμερα είναι αγνώριστη.

Όταν το Γένος μας ξεχνά τα ιδανικά του και το ρητό ότι «παιδεία μετάληψις αγιότητος εστί», τότε αφήνουμε αδιαπαιδαγώγητο το λαό μας. Επιπλέον, όταν άμεσα ή έμμεσα γίνονται κινήσεις υποβάθμισης και της Εορτής των Τριών Ιεραρχών, αγνοώντας ότι είναι τα πιο εκφραστικά υποδείγματα της Ελληνικής Παιδείας και Αγωγής μας. Δυστυχώς μια Παιδεία που δεν αγγίζει την ψυχή του νέου, αφήνει μέσα του κενό ύπαρξης. Είναι κατάντημα. Επίσης, όταν αδιαφορούμε για την εργατική και την αγροτική τάξη του λαού μας που σιγά σιγά σβήνει. Στην μία τάξη περάσαμε ως ιδεολογία – θεολογία το σύνθημα «Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη» και υποχρεώσαμε πλήθος επιχειρήσεις να κλείσουν ή να μεταφερθούν αλλού, σχολιάζει! Ο επάρατος και καταφερτζής συνδικαλισμός, έγινε δυνάστης και υποχείριος σκοτεινών συμφερόντων. Διαφθείραμε και τους αγρότες μας, με παροχές χωρίς υποχρεώσεις και τους δημιουργήσαμε «νοοτροπία μαχα-ραγιά». Γέμισε η επαρχία με λογής λογής «κέντρα πολιτισμού», όπου οι

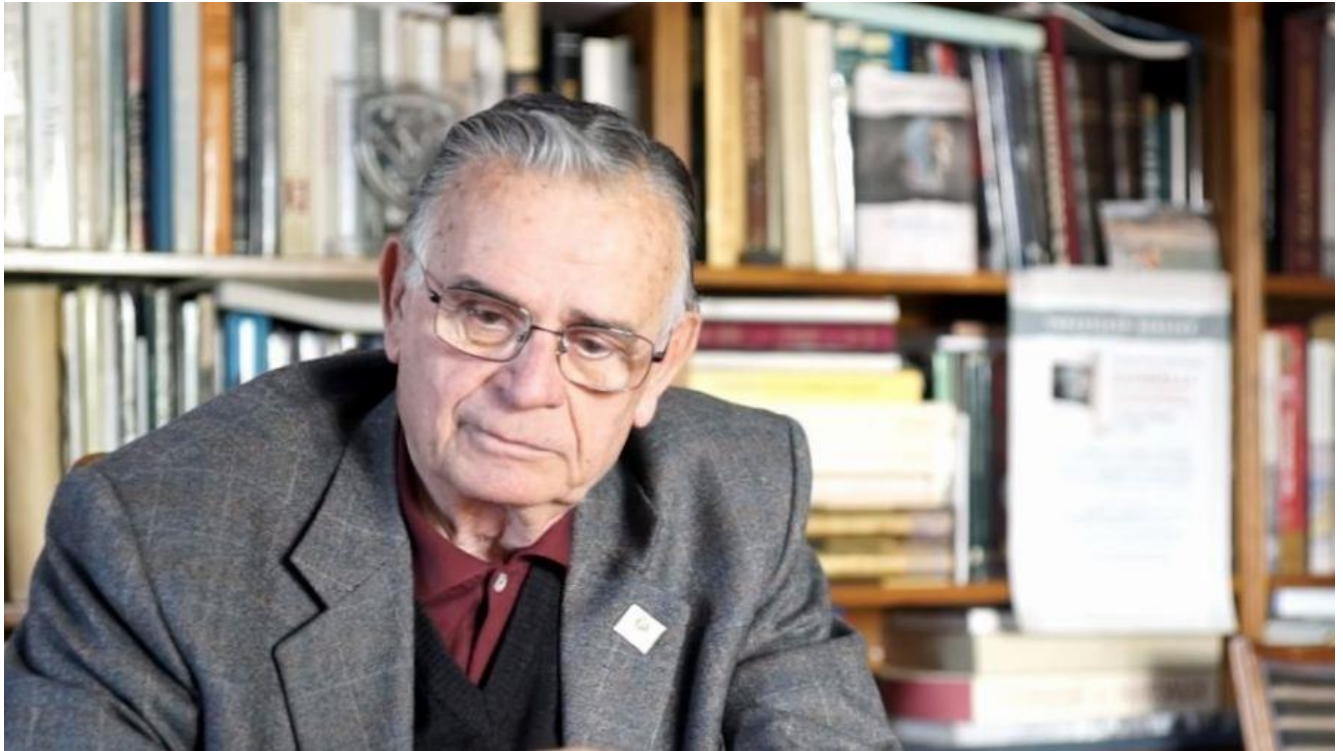
«μπαγιαντέρες κάθε λογής και φυλής θα άναβαν πούρο με φωτιά πεντοχίλιарου!», «το μπουκάλι με το ούισκι βαπτίστηκε αγροτικό»!, διαβάζουμε σε παλιό αιχμηρό άρθρο του Σαράντου Καργάκου.

Ο λόγος του παρότι ήταν υπερβολικά αυστηρός, ενίοτε και ισοπεδωτικός. Σήμερα που η ανεργία κι ειδικά των νέων μας με ουσιαστικά και όχι τυπικά προσόντα, βρίσκεται στα ύψη, αρκετοί για να ζήσουν, φεύγουν, για να μεταναστεύσουν, για την εργασία στο εξωτερικό. Το αίτημα για καλύτερη αξιοποίηση των ανθρωπιστικών σπουδών και της πνευματικής κληρονομιάς μας, για καλλιέργεια κριτικής σκέψης, αγωνιστικού φρονήματος, ήθους, εργατικότητας, τόλμης, πρωτοβουλίας και δημιουργικότητας είναι επίκαιρο και διαχρονικό, όταν αυτό, θα συνοδεύεται από την μετάνοια (μετα-νοώ) του νεοέλληνα και την επιστροφή στα Ιδανικά του, δηλαδή στην Ορθόδοξη Πίστη του, ειλικρινά και τίμια.

Ο Σαράντος Καργάκος, έγραφε: «ακούω ότι το μεγαλύτερο σήμερα πρόβλημα των νέων μας είναι η ανεργία. Διαφωνώ. Εδώ και τριάντα χρόνια είναι η εργασία. Ο νέος δε φοβάται την αναδουλειά, φοβάται τη δουλειά». Κάποιοι κατάφεραν να διαμορφωθεί έτσι η οικογενειακή αντίληψη, ότι η δουλειά είναι καλή, κι «ό,τι δεν λερώνει», έτσι επεκτάθηκε και στο «νέο-σουσουδιστικό σχολείο», με την αμέριστη «ευθύνη των κομμάτων», «που για λόγους ψηφοθηρίας απεδύθησαν σε μια χυδαία πολιτική παιδοκολακείας», η οποία ανωμαλία μετά τη δικτατορία εξέθρεψε και διαμόρφωσε δύο γενιές των «κουλοχέρηδων», δηλαδή των παιδιών, που δεν μπορούν ή δεν θέλουν να χρησιμοποιήσουν τα χέρια τους «πέρα από τη μούντζα», και για καμιά εργασία απ' αυτές που ονομάζονται χειρωνακτικές απομακρύνονται επειδή «τάχα είναι ταπεινωτικές»!

Αλλά οι δάσκαλοί τους και οι γονείς τους ως πρώτοι παιδαγωγοί, άραγε, δεν τους ερμήνευσαν ότι μέσα στη λέξη «χειρώναξ», σαν δεύτερο συνθετικό υπάρχει το «άναξ», πράγμα που κάνει τον γνήσιο δουλευτή, τον γνήσιο άνακτα χειρών, δηλαδή ως βασιλιά στον χώρο του, ως βασιλιά στο σπιτικό του, ως νοικοκύρη και αφέντη του σπιτιού του, δηλαδή η λέξη άλλοτε αυτή η ιερή, σήμερα διαστρεβλώθηκε και ποδοπατήθηκε, «κι αυτή μες στην

ασυναρτησία μιας πολιτικής που έδειχνε αριστερά και πήγαινε δεξιά και τούμπαλιν».

Γι' αυτό «τουμπάραμε», γράφει! Άλλοτε έγραψε ότι η ανεργία στον τόπο μας είναι επιλεκτική, κι ότι οι δουλειές υπάρχουν, αλλά ότι «δεν υπάρχουν χέρια να τις δουλέψουν»! Κι θα 'πρεπε να κατακλυσθεί ο τόπος της Ελλάδας από 1,5 εκατομμύριο παράνομους μετανάστες, για να αποδειχθεί ότι στην Ελλάδα, ναι υπήρχε δουλειά πολλή, αλλ' όχι διάθεση, για τη δουλειά. Τα παιδιά έγιναν «τα μεγάλα θύματα αυτής της ιστορίας» αφού είχαν «γαλουχηθεί με τη νοοτροπία του «White color workers». Έτσι οι μετανάστες νόμιμοι και παράνομοι σήμερα να αγγίζουν τα πέντε εκατομμύρια, κάποιιοι λένουν, μέσα στην μικρή Ελλαδίτσα.

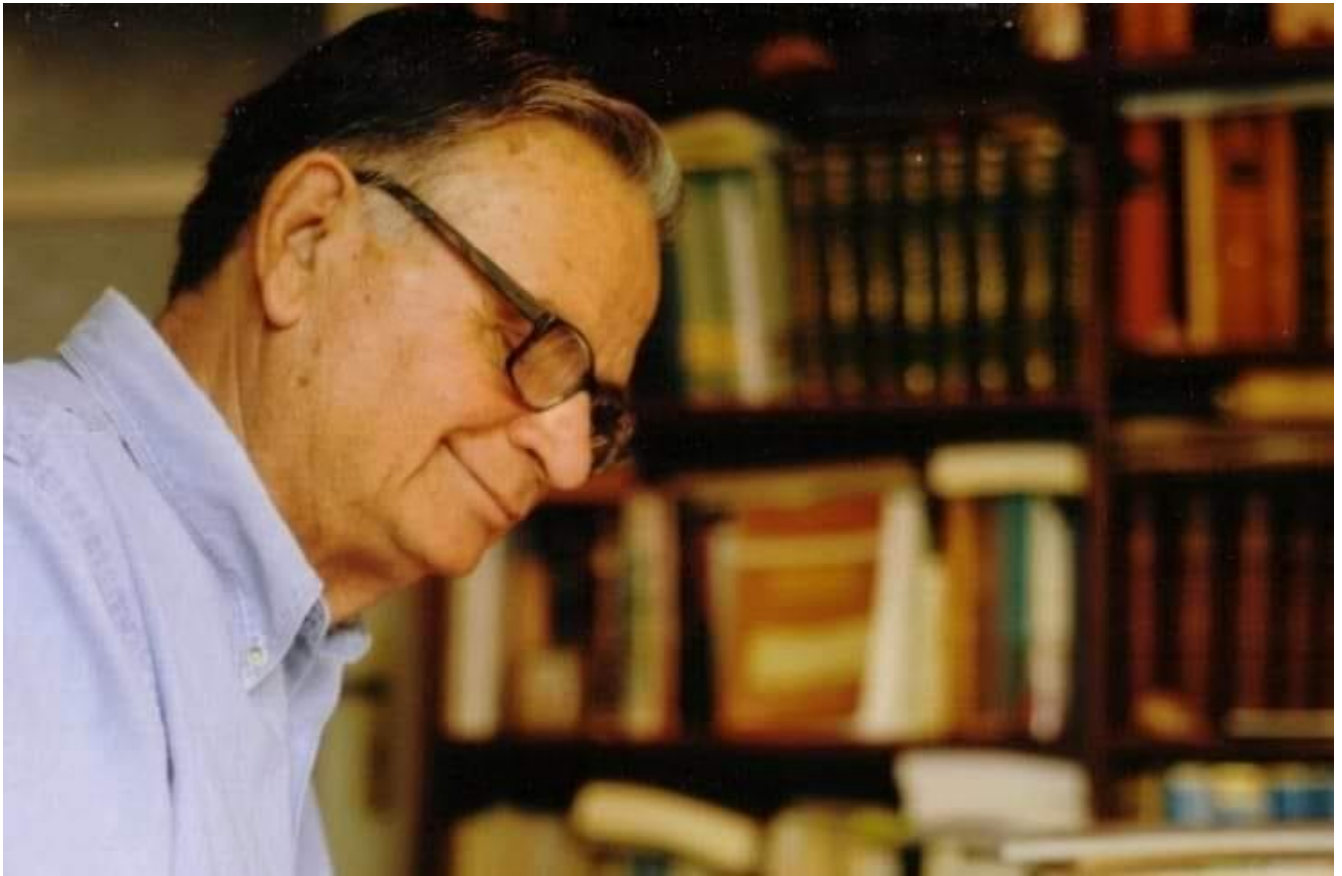
Σήμερα ένα φθινό εργατικό και υπαλληλικό δυναμικό είναι οι πτυχιούχοι, που ζητούν εργασία! Διέσωσε ότι υπήρχε προσπάθεια πριν λίγα χρόνια να καταφέρουν κάποιιοι να διοριστούν και στον «ΟΤΕ ως έκτακτοι, τηλεφωνητές, προσκομίζοντας στα πιστοποιητικά προσόντων ακόμη και διδακτορικά»! Γέμισε γράφει: ο τόπος από τα «πανεπιστήμια, τις σχολές επί σχολών, τους επιστημονικούς κλάδους αόριστους, ομιχλώδεις και ασαφείς,

απροσδιορίστου αποστολής και χρησιμότητας». Τα πτυχία σαν «τα φτερά στον άνεμο» σαν τις ελπίδες των γονιών, που πιστεύουν ότι τα τέκνα τους μόνο με «ντοκτορά», θα βρουν καλή δουλειά. Παράγονται, γράφει, επιστήμονες που είναι «δεκαθλητές του τίποτα, ικανοί μόνο για το δημόσιο ή για υπάλληλοι κάποιας πολυεθνικής»! Τα ιδανικά, υποβαθμίζονται.

Σχολιάζει: «παρ' όλο που γέμισε η Χώρα τεχνικές σχολές», ακούστηκε ότι «οι νέοι της Ελλάδος είναι άτεχνοι». Τώρα με τα ηλεκτρονικά «ξέχασαν και να γράφουν», ξέχασαν να διαβάζουν, εκτός φυσικά από τα «μηνύματα» του αφόρητου «κινητού». Τούτη η παιδεία «που όχι μόνο παιδεία δεν είναι αλλ' ούτε καν εκπαίδευση, αφού δεν καλλιεργεί καμιά δεξιότητα, εκτός από τη ραθυμία, την αναβλητικότητα και τον φόβο της δουλειάς, όχι μόνο δεν καλλιεργεί τον νέο εσωτερικά, αλλά τον πετρώνει δημιουργικά, σαν τα παιδιά της Νιόβης». Ο θεσμός της παπαγαλίας και η νοοτροπία της ήσσοнос προσπάθειας, αφαιρεί αυτενέργεια, πρωτοβουλία, φαντασία και πρωτοτυπία. Το σχολείο, γράφει: «αντί να μαθαίνει τα παιδιά πώς να μαθαίνουν, τα νεκρώνει πνευματικά», για να συμπαιράνει: «τα κάνει πτυχιούχους βλάκες», δίχως ιδανικά.

Τα κάνει να βλέπουν «σαν τα σκαθάρια κοντά», κι όχι να «θρώσκουν άνω», να έχουν έφεση για κάτι πιο πέρα, πιο τρανό, πιο μεγάλο. Πρωτίστως το «Αναγνωστικό» που θα πρέπει να είναι Ευαγγέλιο Πνευματικό ειδικά στο Δημοτικό «καλλιεργεί την απέχθεια». Πού πια, όπως παλιά, καταγράφει: «ο έρωτας για την αγροτική, τη βουκολική και τη θαλασσινή ζωή;», ξεχάστηκε, αφού πρότυπο της ζωής του νεοέλληνα έγινε ο «χαρτογιακάς».

Τι είδους σήμερα ναυτικός λαός είμαστε, όταν αποστρεφόμεστε τη θάλασσα και στα ελληνικά καράβια κυριαρχούν Φιλιππινέζοι, Αλβανοί και μελαψοί κάθε αποχρώσεως; Πράγματα που θα μπορούν ίσως να «διδασχθούν εντός εξαμήνου, απαιτούν τετραετία»! Θα γίνει η Ελλάς «vallis flentium (=κοιλιάς κλαυθμώνων)» και θα κινείται «quasi osculaturium inter flentium et dolorum (=σαν εκκρεμές μεταξύ θλίψεως και οδύνης)»;

Δεν ήταν ο Σαράντος Καργάκος «είμαι υπέρ μιας παιδείας που θα υποτάσσεται στην οικονομία», μάλιστα «τούτη η παιδεία αποκεφαλίζει τα παιδιά». Υπάρχουν άνθρωποι μας έλεγε, «άνω των 65 ετών, άνω των 70 ετών, που, ενώ έχουν συνταξιοδοτηθεί, εργάζονται νυχθημερόν, για να συντηρούν τα παιδιά τους μέχρι να τελειώσουν τις ατελείωτες σπουδές τους». Μικροί στο Δημοτικό, θυμάται ο Καργάκος, μάθαιναν απέξω τον Τυρταίο, και ποιος τολμά σήμερα να διδάξει Τυρταίο; Μαθαίνανε, λέγει, να νιώθουν «ντροπή, όταν στη μάχη της ζωής, στην πρώτη γραμμή είναι οι παλαιότεροι, οι «γεραιοί» και οι νέοι κρύβονται πίσω από τη σκιά τους», «αισχρόν κείσθαι πρόσθε νέων, άνδρα παλαιότερον»!

Σε λίγο, προοράται ο λόγιος Καργάκος, ότι οι «χειρωνακτικές επιχειρήσεις θα περάσουν στα χέρια των Κινέζων που κατασκευάζουν ήδη το μεγαλύτερο μέρος των τουριστικών ειδών που θυμίζουν Ελλάδα. Ακόμη και τις σημαίες μας στην Κίνα τις φτιάχνουν»! Κι εμείς οι νεοέλληνες; τη ζωή μας αφήνουμε στην «τηλοψία, που δίνει τα μοντέρνα πρότυπα οκνηρίας στη

νεολαία». Γίναμε οκνηροί και ποθούμε μια «χρυσίζουσα ζωή σαν αυτήν που προσφέρει το γυαλί», αγοράζαμε πολυτελή αυτοκίνητα με δόσεις, κάναμε διακοπές με διακοποδάνεια, γιορτάζαμε με εορτοδάνεια και θα πεθάνουμε «με πεθανοδάνεια».

Μας διασώζει, σχολιάζοντας, ότι θα γίνουμε όπως τον αρχαίον Φωκίων, που πλήρωσε τέσσερις δραχμές τη δεύτερη δόση του κωνείου που χρειαζόταν για να «απέλθει», και πως στην αρχαία Αθήνα, μήπως και στην σύγχρονη, δεν θα μπορεί ούτε δωρεάν να πεθάνει κανείς. Το καθήκον και τα Ιδανικά στην Πατρίδα έγιναν άγνωστη λέξη στον νεοέλληνα. Ο ίδιος ποτέ δεν έθεσε υποψηφιότητα ως πολιτικός, παρότι του είχε προταθεί, προτίμησε να μείνει ο λόγιος δάσκαλος του λαού. Πέρασαν τα τρία χρόνια αφότου μας άφησε εκ του ματαίου αυτού κόσμου (+14.1.2019), ο λόγιος Σαράντος Καργάκος και οι νεοέλληνες βρίσκονται αναπαυμένοι στον φραπέ και στον καναπέ.

Η εσχατολογική πραγματικότητα δυστυχώς δεν μας αφυπνίζει, αντίθετα είναι δηλωτική της ραθυμίας και της απιστίας, της ισοπέδωσης των αξιών και των θεσμών, του καθήκοντος και των ιδανικών, με το γκρέμισμα της σοφίας τόσων αιώνων. Ο νεοέλληνας θα σωθεί μόνο εάν μετανοήσει ειλικρινά και επιστρέψει στην θαυματουργή πίστη των Ορθοδόξων προγόνων του. Οι δυνάμεις του σκότους θέλουν τον νεοέλληνα ταπεινωμένο και υποταγμένο, τον θέλουν μεταλλαγμένο και πλαστικοποιημένο, τον θέλουν με μικροσίπ. Ωσάν το οικιακό ζώο, όπως ανακοίνωσε στη βουλή και αρμόδιος υπουργός. Μήπως ώστε και εξ αποστάσεως να τον κατευθύνουν ή να τον βρίσκουν; Ελευθερία και Δημοκρατία, αγγίζουν το τέλος τους, όταν τα ατομικά δικαιώματα και οι ελευθερίες συρρικνώνονται ή εξοβελίζονται. Ελλάς αφυπνίσου, την ψυχή σου μην την ανταλλάξεις για κανένα και τίποτα το επίγειο και χρυσό, ο ουρανός σε περιμένει, είσαι η Αγιοτόκος Ελλάς, εσύ κλήθηκες να δοξάσεις το όνομα του Υιού του Ανθρώπου, μην το ξεχνάς!

[1] Ο συγγραφέας Καθηγητής Αλέξιος Παναγόπουλος είναι τακτικό μέλος Ακαδημαϊκός της Σλαβικής Ακαδημίας των Επιστημών Μόσχας & Βελιγραδίου, Δρ. Νομικών/Πολιτικών Επιστημών, Δρ. Θρησκευολογίας, Δρ. Βιοηθικής, PostDoc Νομικών Επιστημών, Habilitation του Δικαίου. Συγγραφέας βιβλίων και μέλος του EPLO, διευθυντής. Καθηγητής fpsp Law University Nikola Tesla. Βραβευμένος για την Ιστοριογραφία του απ' την Εταιρεία Αχαϊκών Μελετών. Μέλος Ένωσης Δημοσιογράφων Επαρχιακού Τύπου. Τακτικό μέλος Εταιρείας Λογοτεχνών ν/δ Ελλάδος.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>